

PESMI

France Kosmač

VABILO

Deklica z morjem v očeh,
tam pod pinijami,
tam je prostorček za naju,
zeleno zavetje že čaka dveh.

Bela obala naju pozdravi
skoz goste mreže oleandrov
z nežnimi šumi, tihimi pljuski,
midva se igrava v sočni travi.

Mesec naju poboža
in posuje s srebrom.
Ko alabaster zasije
tvoja gladka in topla koža.

Veter k nama priorje
s poletnimi zreliimi vonji:
po brinu in meti in pozabljenju
in po daljnih krajih za morjem.

Pod krošnje šine tvoj smeh
in tenke veje šepetajo:
to se je morje nasmehnilo
neki deklici v očeh.

STOPINJE

Odhaja
kot oblaček
s poletnega neba,
kot mravljica
se izgublja
med zelenjem.

V mojih žejnih očeh
še niha
njeno pisano krilo,
ki gnezdijo v njem
vonji vijolic
in mlade trave.

Boli me pri srcu
ko da se vtiskajo vanj
stopinje
teh odhajajočih
bosih nog.

SLOVO

Kadar udari ladijski zvon
— tisti bronastordeči obraz pod oblaki,
tiste izbuljene, zlohotne oči —
kadar udari nenadoma,
je treba brž pozabiti najdražje besede
in bridke žalitve,
nasmeha najbližjih
in vonje in šume studencev v samotah.
Treba je premagati upor
in vse, kar se dviga v nas
kot nepregledna in nespremenljiva preteklost.
Treba se je sprijazniti
— kadar udari ta zvon —
z ostro konico, ki zareže v veter,
v oko, v srce.
Zataji, če moreš, slani okus v grlu
in glej ravnodušno
v rumeni svet.
Vem, takrat bi kriknil k otroku,
ki se z nemočno, mlado roko
oprijemlje bele ograje
kot krikne po krivem obsojeni
k strogim, pravičnim sodnikom.
Toda treba je mirno poslušati
ko da je to edino, kar smeš —
kadar tolče okrutni ladijski zvon.

ZA LASTOVKAMI

1

Za lastovkami,
za črno belim
šviganjem in ščebetom
se posipa
val za valom
hladna sapa
in dan za dnem
trepeta
z naježeno kožo
in zamišljenimi očmi.
Natanko tako
je vedno —
kadar nevidni prsti
skritega sovražnika
stiskajo dušo,
da bi jo zadušili
s svilenimi šali
usihajoče rumenine.
Vse je prosojno
ko suha solza.

2

Za lastovkami,
v toplejše kraje!
Ni samo v sanjah.
da znamo leteti.
Še dihajo v nas
odrinjeni spomini,
še dvigajo
hrepeneče glave,
ponujajo vetru roke
in jih naslanjajo
vse tople in močne
na trdi trebuh
spočitega zraka,
v hrapavo naročje
nevidnih daljav.

Preplavite nas,
valovi hlada,
zmrazite nas
z zadnjim izzivom!

Zbudili boste krila,
speča v naših rokah,
začutili boste
njih ostri zamah,
trepetaje boste razširjali
pojoče glasove
osvobojenih milijard.

Grenke solze tesnobe
bodo presahnile
v smehu.
Objeli se bomo
in spletli roke
okrog vseh ekvatorjev
v lastavičje gnezdo
rešitve.

TIŠINA

Barbara Breclj

Bil je eden tistih čudovitih dni, ki kot barvasti poletni metulji plahutajo s svojimi vročimi krili okoli nas. Pravzaprav je smešno, da tudi taki dnevi utrujajo. Poloti se te čudno, neizmerno hrepenenje in želja, da bi nekje ležal in s priprtimi očmi mežikal v sonce. In temne vijugaste sence, ki se ti delajo pred očmi, sestavljaš v neumne slike svojih želja. Po navadi se te polasti na pol čuječa dremavica, iz katere te prebude nenadni šumi, morda kak glas ali oddaljen ropot. Največkrat si potem nekaj trenutkov ves zmeden, preden se zopet zaveš.

Utrujena je bila, ko sta prišla do tistega travnika. Od sonca utrujena. Usedla sta se in se kot vedno naslonila s hrbti drug na drugega. Nič nista govorila. Sicer pa se ji molk nikoli ni zdel znak naveličanosti in dolgočasja. Morda zaradi stavka, ki ji ga je Matjaž nekoč tako mimo-